

Medio: El Punt

Sección: Cultura - Espectacles

Temática: Portada / Eugènia Tusquets narra la història del quadre perdut de Picasso

Diumenge 27

Gener del 2008

Número 9779. Any XXX

Telèfon 93 227 66 00

Fax 93 227 66 06

barcelona@elpunt.cat

www.elpunt.cat

EL PUNT

DIARI INDEPENDENT, CATALÀ, COMARCAL I DEMOCRÀTIC

EDICIÓ
**COMARQUES
BARCELONINES**

Barcelona, Barcelonès Nord, Maresme
Penedès, Vallès Occidental
2 euros amb El 9 i Presència

ERAKUNDEEN ALDE E NUESTRAS INSTITU

Manifestació multitudinària a Bilbao de suport a Atutxa

EUROPA - MÓN 21

El testimoni protegit de l'operació del Raval és un suïcida

PAISOS CATALANS 5

El metge xilè «sense papers» treballava des del novembre

PUNT DIVERS 28

Segona mort en 15 dies per una operació per rebaixar pes

SOCIETAT 15

Dos empresaris, detinguts per haver comprat coure robat

PUNT DIVERS 26

presència

Reconstruir la vida.

Com podem afrontar una discapacitat que de cop ens ha trasbalsat la vida? Visitem l'Institut Guttman, hospital de referència a Europa.

EL 9

El Barça posa a prova la seva millora a San Mamés

El Club del Subscriptor

PLANA 25

Els hotels de Barcelona, entre els més cars d'Europa

► Els preus estan per sobre dels de Madrid, Londres, París i Berlín, i només els superen els d'Oslo i Berna

► Les causes són l'oferta limitada i el predomini d'establiments de gamma alta, segons un estudi de la UdG

ECONOMIA 30 | 31

Mallorca escalfa el cor de Gràcia. El barri de Gràcia celebra aquest cap de setmana els Foguerons de Sant Antoni, una festa importada del municipi mallorquí de sa Pobla i que van implantar l'any 1992 al barri barceloní els fills d'un farmacèutic mallorquí que no podien anar al seu poble a celebrar-la perquè estudiaven a Barcelona. Amb 17 anys, s'ha convertit en un referent. / O.D.

PAISOS CATALANS 4

Ramon Garcia-Bragado

«Alguns partits han aprofitat el TAV per fer antibarcelonisme»

● El quart tinent d'alcalde de Barcelona i regidor d'Urbanisme, Ramon Garcia-Bragado, afirma en una entrevista que el govern municipal ha preferit fer passar el TAV a tocar de la Sagrada Família que per sota de

pisos. Aprofita per criticar la posició dels partits polítics que, mostrant-s'hi en contra, han recuperat, segons ell, el sentiment antibarceloní i han generat una «psicologia col·lectiva hostil» contra el projecte.

PAISOS CATALANS 2 | 3

Albert Sàez i Casas

«Primer de tot ens hem d'assegurar la confiança de la societat»

● El nomenat recentment president del consell de govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA), Albert Sàez, afirma en una entrevista que el primer repte del nou consell és assegurar-

se la confiança de la societat. Defensa que tenir carnet d'un partit no pot ser motiu d'exclusió, i diu que encara no s'han plantejat canvis en la direcció de TVC i Catalunya Ràdio.

POLÍTICA 17 | 18

Medio: El Punt

Sección: Cultura - Espectacles

Temàtica: Eugènia Tusquets narra la història del quadre perdut de Picasso

34

CULTURA - ESPECTACLES

EL PUNT | Diumenge, 27 de gener del 2008

dansa | àngel corella

Àngel Corella a *Suite de Corsario*. / J. AZNAR

La prova del tutú no enganya

► **Programa:** *Celaje* (música de Philip Glass i coreografia de George Birdkadze) i *Suite de Corsario* (música de Riccardo Drigo i coreografia de Marius Petipa).
Lloc i dia: Divendres, 25 de gener (fins avui) al Teatre Tivoli. Barcelona.

VALÈRIA GAILLARD
Amb el públic dempeus i a punt de quedar-se sense cordes vocals pels braves. Així és com va acabar un espectacle capaç de generar aquell pessigolleig que et reconcilia amb el món i que només pot estar produït per la bellesa de l'art. I això és el que, sens dubte, no li falta a Àngel Corella. Només per veure'l a ell, el seu equilibri perfecte, la força del seu gest, la seva capacitat per entregar-se i provocar emocions, valia la pena empassar-se tot el programa que presenta al Tivoli fins avui. La primera part, *Celaje*, signada per Georges Birkadze —un coreògraf que ja ha treballat en més d'una ocasió amb ell—, era una peça de tall neoclàssic que tensa els ballarins al ritme d'una música trepidant (per no dir estressant) de Philip Glass. Sempre al límit, no els deixa parar ni un instant per respirar. Aparentment inconnexes, els ballarins són com peces d'un trencaclosques que s'alternen sobre l'escenari —les noies amb un aspecte futurista, els nois més discrets i l'estrella, de negre— formant quadres de diferents textures que mai acaben de quallar. L'equip, però, va estar impecable i es notava que havien treballat a consciència. Després de la peça neoclàssica, més agraïda i ben aconseguida, el grup de Corella va superar amb èxit la prova del tutú a la *Suite del Corsari*. Era evident que, respecte a l'espectacle que van oferir a Peralada fa dos anys, tenien la coreografia més rodada. Carmen Corella va estar molt inspirada fent de Gulnare, així com el cos de ball del Jove Ballet de Catalunya, molt ben coordinat.

El moment culminant va arribar amb les peces de lluitament en què Corella i Kazuko Omori es van alternar en una gala de *savoir faire* tècnic i interpretatiu, així que el públic va tenir la seva bona dosi de *tours en l'air*, *balanceigs* (els 32 de rigor), *tour à la seconde*, piruetes i salts diversos executats per un Corella que semblava burlar amb tota impunitat la força de la gravetat. L'única pega —i això és perquè en aquest país en tema de dansa clàssica anem amb una sabata i una espartenyà—, va ser l'emboïllat: el decorat i el so eren d'espectacle de final de curs d'escola. Només resta esperar que *La Bayadère* que Corella portarà al Liceu l'estiu del 2009 amb la seva nova companyia pugui gaudir —com mereix la qualitat— d'una bona posada en escena i de música en directe, que és com finalment un ballet assoleix tota l'esplendor.

Eugènia Tusquets narra la història del quadre perdut de Picasso

La tela, autenticada per la filla de l'artista, es troba en una caixa forta a Suïssa

V. GAILLARD / Barcelona
● El quadre va aparèixer el 1992 en uns encants de París i una brocantera va comprar-lo perquè va sospitar que podria ser el *Don Tancredo* perdut de

Picasso, que va pintar el 1901 en homenatge al seu amic, el poeta i pintor Carles Casagemas. Eugènia Tusquets narra la història d'aquesta investigació a *El cuadro perdido de Pi-*

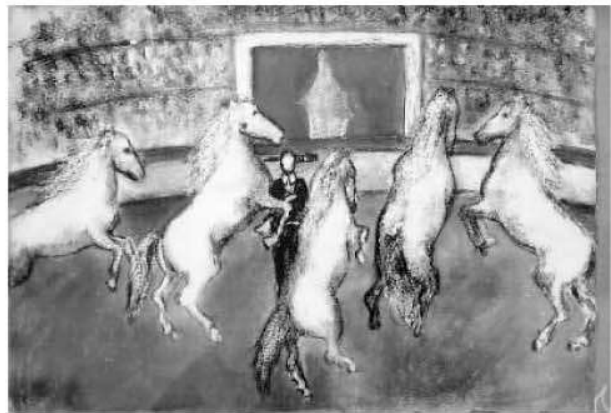
casso (Funambulista), una investigació que ha dut a la filla de l'artista, Maya Picasso, a autenticar al cap de set anys la tela, que avui es troba en una caixa forta a Suïssa.

Eugènia Tusquets Trías de Bes és pintora però mai havia tingut un interès especial per Picasso. Va ser arran de la història d'aquest quadre perdut del malagueny que va endinsar-se en la seva vida: «El que més m'intrigava era el buit que existia entre la seva etapa de Volart i la simbolista, i aquest quadre podria ser l'esglau que les uniria.»

El quadre en qüestió és el *Don Tancredo*, que va desaparèixer de la primera exposició que l'artista va fer a París (a la galeria Volart) amb només 19 anys. «L'única prova objectiva que es tracta d'aquesta obra és el número 63 escrit al darrere amb una cal·ligrafia molt especial que coincideix amb la del galerista Volart. En aquella època, Picasso no signava els seus quadres perquè encara no era conegut.»

Tusquets té la teoria que aquell quadre va desaparèixer perquè en aquella època en què les galeries, en ple naixement, estaven fardades de televisors, el devia comprar algú interessat en els cavalls sense importar-li qui l'havia pintat. Així devia passar d'una generació a una altra fins arribar a parar en mans de la brocantera.

Casagemas homosexual?
El personatge principal és un torero que va existir realment, Tancredo, que seguia la tècnica de vèncer el

El guaix que ha realitzat Eugènia Tusquets per interpretar l'original de Picasso.

perill quedant-se quiet. Segons Tusquets, Picasso l'hauria pintat a corre cuita abans de la inauguració de l'exposició per retre homenatge al seu amic Casagemas, que s'havia suïcidat pocs dies abans en un restaurant parisenc; «Casagemas devia estar enamorat de Picasso, l'admirava i el seguia per tot arreu. Segurament la seva coneguda impotència (que la seva parella, la model Germaine —que després va ser l'amant de Picasso—, s'encarregava d'esbombar als quatre vents) es devia a què era homosexual i no havia sortit de l'armari.»

En aquest quadre Picasso va recórrer al simbolisme per primer cop: «A

partir d'aquí trenca amb el realisme i enceta l'època blava, marcada per la tristesa que li va causar la mort del seu amic. Tot i que no era un intel·lectual, va imaginar una al·legoria: els cinc cavalls serien els cinc comensals que estaven amb ell quan es va suïcidar i també és el nombre d'espectres que apareixen en l'únic poema que Casagemas va publicar en vida, a la revista *Juventut*. Malgrat ser de qualitat dubtosa, estic convençuda que Casagemas hagués arribat lluny perquè tenia talent natural.»

Tusquets, que ara prepara un llibre sobre dones pintores, va conèixer la història del quadre perdut

de Picasso perquè l'investigador li va consultar alguns aspectes tècnics del quadre. Així, és de les poques persones que el va poder contemplar i n'ha fet una interpretació al guaix a l'espera que surti a la llum amb una «espectacular campanya publicitària». Més enllà de les biografies redactades per experts, Tusquets pensa que el fet de ser pintora li permet comprendre millor l'artista i en dona la seva visió en la novel·la, on canvia alguns noms dels personatges reals: «És una llàstima que els crítics de pintura no siguin pintors perquè no acaben d'entendre l'emoció que els artistes posen en el seu art.»

La mostra de vídeo OVNI afronta l'èxode anímic del món d'avui

M. P. / Barcelona
● Fidel a la seva crítica a la cultura i la societat contemporànies, torna la mostra de documental independent i videoart OVNI (Observatori de Vídeo No Identificat), un dels esdeveniments clàssics que dona personalitat al Centre de Cultura Contemporània de Barcelona (CCCB).

Del 29 de gener al 3 de febrer, l'OVNI projectarà

uns 200 vídeos d'autors de tot el món que reflexionen sobre la marginalitat i la voluntat de crear els marges, sobre formes d'èxode personal o col·lectiu, físic o anímic. L'entrada a la mostra és lliure.

El títol de l'onzena edició és explícit: *Exodus. Els marges de l'imperi*. Així, OVNI 2008 presentarà visions de diferents formes d'exploració (treballadors

en fàbriques d'exportació a la Xina, jornalers clandestins palestins a Israel...) i visions de zones en conflicte armat (Txetxènia, l'Amèrica Llatina, el Líban, l'Iraq, Darfur, Afganistan...). En contraposició amb aquests models polítics, socials, anímics i simbòlics invàlids, alguns vídeos aportaran solucions: auto-organització de sense sostre, comu-

nitats indígenes a l'Equador i a Colòmbia, germanats de transvestits a l'Índia, col·lectius d'autogestió a Barcelona, grups de sorters als Estats Units...

Durant la mostra, també es podrà accedir a través de 20 unitats de consulta situades al vestíbul als més de 2.000 audiovisuals que conformen l'Arxiu OVNI (entre els quals hi ha les últimes adquisicions).

Medio: El Punt

Sección: Cultura - Espectacles

Temática: Eugènia Tusquets narra la història del quadre perdut de Picasso

Eugènia Tusquets narra la història del quadre perdut de Picasso

La tela, autenticada per la filla de l'artista, es troba en una caixa forta a Suïssa

● **V. GAILLARD / Barcelona**
El quadre va aparèixer el 1992 en uns encants de París i una brocantera va comprar-lo perquè va sospitar que podria ser el *Don Tancredo* perdut de

Picasso, que va pintar el 1901 en homenatge al seu amic, el poeta i pintor Carles Casagemas. Eugènia Tusquets narra la història d'aquesta investigació a *El cuadro perdido de Pi-*

caso (Funambulista), una investigació que ha dut a la filla de l'artista, Maya Picasso, a autenticar al cap de set anys la tela, que avui es troba en una caixa forta a Suïssa.

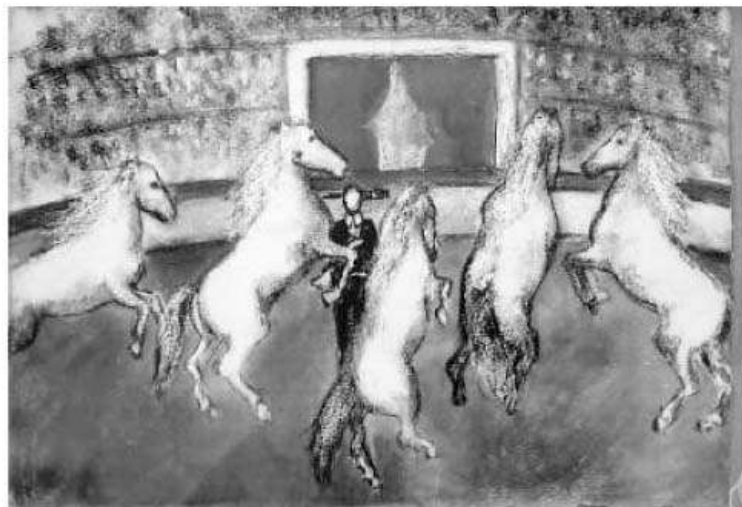
Eugènia Tusquets Trías de Bes és pintora però mai havia tingut un interès especial per Picasso. Va ser arran de la història d'aquest quadre perdut del malagueny que va endinsar-se en la seva vida: «El que més m'intrigava era el buit que existia entre la seva etapa de Volart i la simbolista, i aquest quadre podria ser l'esglaó que les uniria.»

El quadre en qüestió és el *Don Tancredo*, que va desaparèixer de la primera exposició que l'artista va fer a París (a la galeria Volart) amb només 19 anys. «L'única prova objectiva que es tracta d'aquesta obra és el número 63 escrit al darrere amb una cal·ligrafia molt especial que coincideix amb la del galerista Volart. En aquella època, Picasso no signava els seus quadres perquè encara no era conegut.»

Tusquets té la teoria que aquell quadre va desaparèixer perquè en aquella època en què les galeries, en ple naixement, estaven farcides de televisors, el devia comprar algú «interessat en els cavalls sense importar-li qui l'havia pintat.» Així devia passar d'una generació a una altra fins arribar a parar en mans de la brocantera.

Casagemas homosexual?

El personatge principal és un torero que va existir realment. Tancredo, que seguia la tècnica de vèncer el

El guaix que ha realitzat Eugènia Tusquets per interpretar l'original de Picasso.

perill quedant-se quiet. Segons Tusquets, Picasso l'hauria pintat a corre cuita abans de la inauguració de l'exposició per retre homenatge al seu amic Casagemas, que s'havia suïcidat pocs dies abans en un restaurant parisenc: «Casagemas devia estar enamorat de Picasso, l'admirava i el seguia per tot arreu. Segurament la seva coneguda impotència (que la seva parella, la model Germaine —que després va ser l'amant de Picasso—, s'encarregava d'esbombar als quatre vents) es devia a què era homosexual i no havia sortit de l'armari.»

En aquest quadre Picasso va recórrer al simbolisme per primer cop: «A

partir d'aquí trenca amb el realisme i enceta l'època blava, marcada per la tristesa que li va causar la mort del seu amic. Tot i que no era un intel·lectual, va imaginar una al·legoria: els cinc cavalls serien els cinc comensals que estaven amb ell quan es va suïcidar i també és el nombre d'espectres que apareixen en l'únic poema que Casagemas va publicar en vida, a la revista *Juventut*. Malgrat ser de qualitat dubtosa, estic convençuda que Casagemas hagués arribat lluny perquè tenia talent natural.»

Tusquets, que ara prepara un llibre sobre dones pintores, va conèixer la història del quadre perdut

de Picasso perquè l'investigador li va consultar alguns aspectes tècnics del quadre. Així, és de les poques persones que el va poder contemplar i n'ha fet una interpretació al guaix a l'espera que surti a la llum amb una «espectacular campanya publicitària». Més enllà de les biografies redactades per experts, Tusquets pensa que el fet de ser pintora li permet comprendre millor l'artista i en dona la seva visió en la novel·la, on canvia alguns noms dels personatges reals: «És una llàstima que els crítics de pintura no siguin pintors perquè no acaben d'entendre l'emoció que els artistes posen en el seu art.»